

<http://hallofpeople.com/gr/bio/Paine.php>

ΤΟΜΑΣ ΠΑΙΝ

ΚΟΙΝΗ ΛΟΓΙΚΗ

(οι πρώτες σελίδες)

*Το βιβλίο είναι αφιερωμένο
στον Άγγλο εκδότη Ρίτσαρντ Κάρολαϊλ,
που το 1819 φυλακίστηκε για έξι χρόνια
λόγω της κυκλοφορίας των βιβλίων του Τόμας Πέιν.*

*“Η ανεξαρτησία θα ήταν ρηχή
εάν η αμερικανική κυβέρνηση είχε συσταθεί
βασισμένη στα διεφθαρμένα μοντέλα
του παλιού κόσμου.
Ήταν η ευκαιρία για την αρχή
ενός κόσμου καινούριου...
Να προωθηθεί ένα νέο σύστημα διακυβέρνησης
στο οποίο τα δικαιώματα
όλων των ανθρώπων προστατεύονται,
δίνοντας αξία στην ανεξαρτησία”.*

Τόμας Πέιν

ΚΟΙΝΗ ΛΟΓΙΚΗ

ΤΟΥ

ΤΟΜΑΣ ΠΕΪΝ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ

ΠΟΛΙΤΕΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

- I. Σχετικά με την Καταγωγή και το Σχεδιασμό της Κυβέρνησης Γενικά, με Συνοπτικές Παρατηρήσεις για το Αγγλικό Σύνταγμα.
- II. Σχετικά με τη Μοναρχία και την Κληρονομική Διαδοχή.
- III. Σκέψεις Πάνω στην Παρούσα Κατάσταση των Αμερικανικών Ζητημάτων.
- IV. Σχετικά με την Παρούσα Ικανότητα της Αμερικής, με Κάποιους Ετερόκλητους Στοχασμούς.

MDCCLXXVI

Εισαγωγή

Ίσως τα συναισθήματα που περιλαμβάνονται στις ακόλουθες σελίδες, δεν είναι *ακόμα* αρκετά μοντέρνα για να τους αποδοθεί γενική προτίμηση· το μακροχρόνιο συνήθειο της μη αντίληψης ενός πράγματος ως *λάθος*, δίνει σε αυτό το πράγμα μια επιφανειακή μορφή *σωστού*, και υψώνει από την αρχή μια τρομερή κατακραυγή προς υπεράσπιση της συνήθειας. Αλλά ο σάλος υποχωρεί σύντομα. Ο χρόνος κάνει περισσότερες μετατροπές από το λόγο.

Δεδομένου ότι μια μακροχρόνια και βίαιη κατάχρηση εξουσίας είναι γενικά το Μέσο για να τεθεί το δικαίωμα αυτής υπό αμφισβήτηση, (και σε Ζητήματα επίσης που μπορεί να μην τα σκέφτηκε ποτέ κάποιος, μην έχοντας οι Πάσχοντες επιβαρυνθεί με την έρευνα) και δεδομένου ότι ο Βασιλιάς της Αγγλίας έχει πάρει την εξουσία από *μόνος του*, για να υποστηρίξει το Κοινοβούλιο σε αυτούς που αποκαλεί δικούς *του*, και δεδομένου ότι οι καλοί άνθρωποι αυτής της χώρας καταπιέζονται οικτρά απ' αυτόν το συνδυασμό, έχουν ένα αδιαπραγμάτευτο δικαίωμα να αμφισβητήσουν και τις δύο αξιώσεις, και να απορρίψουν εξίσου τους σφετερισμούς της κάθε μίας.

Στις σελίδες που ακολουθούν, ο συγγραφέας έχει αποφύγει επιμελώς κάθε πράγμα που είναι προσωπικό μεταξύ μας. Οι φιλοφρονήσεις καθώς επίσης και η επίκριση σε άτομα δεν έχουν πάρει καθόλου χώρο. Ο σοφός και ο άξιος δεν χρειάζονται το θρίαμβο ενός φυλλαδίου· και αυτοί των οποίων τα συναισθήματα είναι απερίσκεπτα ή εχθρικά, θα πάψουν μόνοι τους, εκτός κι αν τόσο πολύ πόνο προκαλεί ο προσηλυτισμός τους.

Το ζήτημα της Αμερικής είναι, σε μεγάλο βαθμό, ζήτημα όλης της ανθρωπότητας. Πολλές περιστάσεις έχουν προκύψει, και θα προκύψουν, οι οποίες δεν είναι τοπικές, αλλά οικουμενικές, και μέσω των οποίων οι αρχές όλων όσων Αγαπούν την Ανθρωπότητα επηρεάζονται, και στην Εκδήλωση των οποίων, ενέχεται η Αγάπη τους. Η ερήμωση μιας Χώρας με Φωτιά και Σπαθί, η κήρυξη του Πολέμου εναντίον των φυσικών δικαιωμάτων όλης της Ανθρωπότητας, και η εκμηδένιση των Υπερασπιστών τους από το Πρόσωπο της Γης, είναι Ανησυχία κάθε Ανθρώπου στον οποίο η Φύση έχει δώσει την Ικανότητα να αισθάνεται· στην Τάξη των οποίων, ανεξάρτητα από την Επί Μέρους Μομφή, ανήκει

ο Συντάκτης

Φιλαδέλφια, 14 Φεβρουαρίου 1776

Κεφάλαιο Ι

Σχετικά με την Καταγωγή και το Σχεδιασμό της Κυβέρνησης Γενικά, με Συνοπτικές Παρατηρήσεις για το Αγγλικό Σύνταγμα.

Μερικοί συγγραφείς έχουν συγχύσει τόσο πολύ την κοινωνία με την κυβέρνηση, που αφήνουν ελάχιστες, ή καθόλου, διακρίσεις μεταξύ τους· όμως είναι όχι μόνο διαφορετικές μεταξύ τους, αλλά έχουν και διαφορετική προέλευση. Η κοινωνία παράγεται από τις επιθυμίες μας, και η κυβέρνηση από τις αδυναμίες μας· η πρώτη προωθεί την ευτυχία μας *θετικά* με το να ενώνει τη στοργή μας, η τελευταία *αρνητικά* περιορίζοντας τις κακίες μας. Η μία ενθαρρύνει την επαφή, η άλλη δημιουργεί διακρίσεις. Η πρώτη είναι προστάτιδα, η τελευταία τιμωρός.

Η κοινωνία σε κάθε κατάσταση είναι μια ευλογία, αλλά η κυβέρνηση ακόμα και στην καλύτερή της κατάσταση δεν είναι παρά ένα απαραίτητο κακό, και στη χειρότερή της κατάσταση ένα ανυπόφορο κακό· γιατί όταν υποφέρουμε, ή εκτιθέμεθα στις ίδιες κακουχίες *από μια κυβέρνηση*, τις οποίες ενδεχομένως να αναμέναμε σε μια χώρα *χωρίς κυβέρνηση*, οι καταστροφές μας τονίζονται με την απεικόνιση ότι εμείς εφοδιάζουμε τα μέσα από τα οποία υποφέρουμε! Η κυβέρνηση, σαν ένα φόρεμα, είναι η ένδειξη της χαμένης αθωότητας· τα παλάτια των βασιλιάδων είναι χτισμένα στα ερείπια των κλημάτων του παραδείσου. Γιατί αν ήταν οι ωθήσεις της συνείδησης σαφείς, ομοιόμορφες και υπακούονταν ακαταμάχητα, ο άνθρωπος δεν θα χρειαζόταν κανέναν άλλο νομοθέτη· αλλά χωρίς αυτό να συμβαίνει, βρίσκει απαραίτητο να παραδώσει ένα μέρος της ιδιοκτησίας του για να εφοδιάσει τα μέσα για την προστασία του υπολοίπου μέρους· και ωθείται να το κάνει αυτό από την ίδια σύνεση που σε κάθε άλλη περίπτωση τον συμβουλεύει από δύο κακά να επιλέξει το μικρότερο. *Επομένως*, αφού είναι η ασφάλεια το αληθινό σχέδιο και ο αληθινός σκοπός της κυβέρνησης, αναντίρρητα ακολουθεί το ότι οποιαδήποτε *μορφή* εμφανίζεται περι τούτου ως η πλέον πιθανή για να μας το εξασφαλίσει αυτό, με το λιγότερο κόστος και το μέγιστο όφελος, είναι προτιμότερη από άλλες.

Προκειμένου να αποκτήσουμε μια σαφή και δίκαιη ιδέα του σχεδίου και του σκοπού της κυβέρνησης, ας υποθέσουμε πως ένας μικρός αριθμός

προσώπων εγκατεστημένων σε κάποιο αποκομμένο μέρος της γης, ασύνδετο με τον υπόλοιπο κόσμο, θ' αποτελέσουν την πρώτη κατοίκηση οποιασδήποτε χώρας, ή του κόσμου. Σ' αυτή την κατάσταση φυσικής ελευθερίας, η κοινωνία θα `ναι η πρώτη τους σκέψη. Χίλια κίνητρα θα τους διεγείρουν σ' αυτό, η δύναμη ενός ανθρώπου είναι τόσο άνηση μπροστά στις επιθυμίες του, και το μυαλό του τόσο αταίριαστο στη διαρκή μοναξιά, που σύντομα αναγκάζεται να ζητήσει τη βοήθεια και την αρωγή ενός άλλου, ο οποίος με τη σειρά του απαιτεί το ίδιο πράγμα. Τέσσερις ή πέντε ενωμένοι θα ήταν σε θέση να στήσουν μια ανεκτή κατοικία στη μέση μιας αγριότητας, αλλά ένας άνθρωπος μπορεί να εργάζεται για όλη τη συνηθισμένη περίοδο ζωής χωρίς να ολοκληρώσει τίποτα· όταν θα έκοβε την ξυλεία του δεν θα μπορούσε να την αποθηκεύσει, ούτε να κάνει κατασκευές αφότου την αποθηκεύσει· η πείνα στο μεταξύ θα τον κρατούσε μακριά από την εργασία του, και κάθε διαφορετική θέληση θα τον καλούσε με διαφορετικό τρόπο. Οι ασθένειες, ακόμα και μια κακοτυχία όπως ο θάνατος, αν και δεν είναι και οι δύο περιπτώσεις θανατηφόρες, η κάθε μία απ' αυτές θα τον καθιστούσε ανίκανο να ζήσει, και θα τον υποβάθμιζε σε μια κατάσταση από την οποία μπορεί να ειπωθεί ότι είναι μάλλον προτιμότερο να χαθεί ή να πεθάνει.

Κατά συνέπεια η ανάγκη, όπως μια δύναμη βαρύτητας, σύντομα θα διαμόρφωνε τους προσφάτως αφιχθέντες μετανάστες μας στην κοινωνία, οι αμοιβαίες ευλογίες των οποίων, θα εκτόπιζαν, και θα καθιστούσαν περιττές τις υποχρεώσεις του νόμου και της κυβέρνησης καθώς θα παρέμεναν εντελώς δίκαιοι ο ένας προς τον άλλον· αλλ' από τη στιγμή που μόνο ο παράδεισος είναι απόρθητος στην κακία, θα συμβεί αναπόφευκτα, κατ' αναλογία καθώς ξεπερνούν τις πρώτες δυσκολίες της μετανάστευσης, οι οποίες τους ένωσαν μαζί για ένα κοινό σκοπό, τ' ότι θ' αρχίσουν να χαλαρώνουν στο καθήκον και τη σύνδεσή τους ο ένας προς τον άλλο· και αυτή η αμέλεια, θα επισημάνει την ανάγκη, καθιέρωσης κάποιας μορφής κυβέρνησης που θα καλύπτει την έλλειψη ηθικής αρετής.

Κάποιο άνετο δέντρο θα τους παρέχει ένα Κράτος-Σπίτι, κάτω από τα κλαδιά του οποίου, ολόκληρη η αποικία θα μπορεί να συγκεντρωθεί για να διαβουλευθεί πάνω στα δημόσια θέματα. Είναι περισσότερο από πιθανό ότι οι πρώτοι τους νόμοι θα `χουν μόνο τον τίτλο του κανονισμού, και δεν θα επιβάλλεται καμία άλλη ποινή πέραν της δημόσιας ανυποληψίας. Σ' αυτό το πρώτο κοινοβούλιο κάθε άνθρωπος, εκ φυσικού δικαιώματος θα `χει μια θέση.

Αλλά καθώς η αποικία μεγαλώνει, οι δημόσιες ανησυχίες θ' αυξηθούν τοιουτοτρόπως, και η απόσταση στην οποία τα μέλη μπορεί να χωριστούν, θα καταστήσει πολύ ενοχλητικό για όλους να συναντιούνται σε κάθε περίπτωση όπως στην αρχή, όταν ο αριθμός τους ήταν μικρός, οι κατοικίες τους κοντά και οι δημόσιες ανησυχίες λίγες και ασήμαντες. Αυτό θα καταδείξει την ευκολία της συγκατάθεσής τους ν' αφήσουν το νομοθετικό μέρος να ρυθμιστεί από έναν επίλεκτο αριθμό που επιλέγεται απ' ολόκληρο το σώμα, ο οποίος υποτίθεται πως έχει τις ίδιες ανησυχίες μ' αυτούς που τον διόρισαν και ο οποίος θα ενεργεί με τον ίδιο τρόπο που θα ενεργούσε ολόκληρο το σώμα αν ήταν παρόν. Εάν η αποικία συνεχίσει να αυξάνεται, θα γίνει απαραίτητο να επαυξηθεί ο αριθμός των αντιπροσώπων, και το καλύτερο συμφέρον του κάθε τμήματος της αποικίας που παίρνει μέρος, θα βρεθεί πως είναι να διαιερευθεί το σύνολο σε κατάλληλα τμήματα, με το κάθε μέρος να στέλνει τον αριθμό που του αναλογεί και για να μη βρεθούν ποτέ οι εκλεγμένοι να διαμορφώνουν συμφέροντα ξεχωριστά απ' αυτά των εκλεκτόρων, η σύνεση θα επισημάνει την ορθότητα της πραγματοποίησης εκλογών συχνά· επειδή ενόσω μ' αυτό τον τρόπο οι εκλεγμένοι επιστρέφουν και ενώνονται πάλι με το γενικό σώμα των εκλεκτόρων σε μερικούς μήνες, η αξιοπιστία τους στο κοινό θα εξασφαλιστεί από τη συνετή σκέψη της μη δημιουργίας μέτρων για τους εαυτούς τους. Και καθώς αυτή η συχνή αντιμετάθεση θα καθιερώσει ένα κοινό συμφέρον με κάθε τμήμα της κοινότητας, αμοιβαία και φυσικά θα υποστηρίξουν ο ένας τον άλλον, και από αυτό (όχι από το όνομα του βασιλιά που δεν σημαίνει τίποτα) εξαρτάται η δύναμη της κυβέρνησης, και η ευτυχία των κυβερνωμένων.

Εδώ λοιπόν βρίσκεται η καταγωγή και η άνοδος της κυβέρνησης· δηλαδή, ένας τρόπος που καθίσταται απαραίτητος από την ανικανότητα της ηθικής αρετής να κυβερνήσει τον κόσμο· εδώ επίσης είναι το σχέδιο και ο σκοπός της κυβέρνησης, δηλαδή, η ελευθερία και η ασφάλεια. Και όσο κι αν τα μάτια μας τυφλωθούν απ' το χιόνι, ή τα αυτιά μας εξαπατηθούν από ήχους· όση προκατάληψη κι αν στρεβλώσει τη θέλησή μας, ή το συμφέρον μας σκοτεινιάσει την κατανόησή μας, η απλή φωνή της φύσης και του λόγου θα πει, είναι σωστό.

Αντλώ την ιδέα μου για το σχηματισμό κυβέρνησης από μια αρχή μέσα στη φύση, την οποία καμία πανουργία δεν μπορεί ν' ανατρέψει, δηλαδή, ότι όσο πιο απλό είναι ένα πράγμα, τόσο λιγότερο επιρρεπές είναι σε διαταραχές, και τόσο πιο εύκολα διορθώνεται όταν διαταραχθεί· και μ' αυτό

το αξίωμα σε οπτική, προσφέρω μερικές παρατηρήσεις στο τόσο πολύ καυχημένο σύνταγμα της Αγγλίας. Το ότι ήταν καλό για τους σκοτεινούς και δουλικούς καιρούς στους οποίους δημιουργήθηκε, είναι σίγουρο. Όταν ο κόσμος κυριευόταν από την τυραννία η μικρότερη απ' αυτές ήταν μια λαμπρή σωτηρία. Αλλά το ότι αυτό είναι ατελές, υποκείμενο σε σπασμούς και ανίκανο να παράγει αυτό που φαίνεται να υπόσχεται, εύκολα καταδεικνύεται.

Οι απολυταρχικές κυβερνήσεις (αν και είναι η ντροπή της ανθρώπινης φύσης) έχουν αυτό το πλεονέκτημα, ότι είναι απλές· εάν οι άνθρωποι υποφέρουν, γνωρίζουν τον υπεύθυνο από τον οποίο προέρχονται τα δεινά τους, γνωρίζουν παρομοίως τη γιατρεία και δεν συγχέονται από μια ποικιλία αιτιών και θεραπειών. Αλλά το σύνταγμα της Αγγλίας είναι τόσο υπερβολικά σύνθετο, που το έθνος μπορεί να υποφέρει για χρόνια στη σειρά χωρίς να είναι σε θέση να ανακαλύψει σε ποιο τμήμα βρίσκεται το ελάττωμα, κάποιος θα πουν σε ένα και κάποιος σε ένα άλλο, και κάθε πολιτικός γιατρός θα συμβουλέψει ένα διαφορετικό φάρμακο.

Ξέρω ότι είναι δύσκολο να ξεπεραστούν οι τοπικές ή οι χρόνια υφιστάμενες προκαταλήψεις, όμως εάν κοπιάσουμε για να εξετάσουμε τα συστατικά μέρη του αγγλικού συντάγματος, θα βρούμε πως είναι η βάση των απομεινारीών δύο αρχαίων τυραννιών, συνδυασμένες με κάποια νέα δημοκρατικά υλικά.

Πρώτον. – Τα απομεινάρια της μοναρχικής τυραννίας στο πρόσωπο του βασιλιά.

Δεύτερον. – Τα απομεινάρια της αριστοκρατικής τυραννίας στα πρόσωπα των λόρδων.

Τρίτον. – Τα νέα δημοκρατικά υλικά, στα πρόσωπα των πολιτών, από την αρετή των οποίων εξαρτάται η ελευθερία της Αγγλίας.

Τα δύο πρώτα, όντας κληρονομικά, είναι ανεξάρτητα από τους ανθρώπους· δι' αυτού από μια *συνταγματική άποψη* δεν συνεισφέρουν τίποτα στην ελευθερία του κράτους.

Το να ειπωθεί ότι το σύνταγμα της Αγγλίας είναι μια *ένωση* τριών δυνάμεων που *ελέγχουν* αμοιβαία η μία την άλλη, είναι αστείο, είτε οι λέξεις δεν έχουν κανένα νόημα, είτε είναι καθαρές αντιφάσεις.

Το να ειπωθεί ότι οι πολίτες ασκούν έλεγχο πάνω στο βασιλιά, προϋποθέτει δύο πράγματα.

Πρώτον. – Ότι ο βασιλιάς δεν είναι άξιος εμπιστοσύνης χωρίς να είναι υπό επιτήρηση, ή με άλλα λόγια, ότι μια δίψα για απόλυτη δύναμη είναι η φυσική ασθένεια της μοναρχίας.

Δεύτερον. – Ότι οι πολίτες, με το να διορίζονται για αυτόν το σκοπό, είναι είτε σοφότεροι είτε πιο αντάξιοι εμπιστοσύνης απ' ότι είναι το στέμμα.

Αλλά ενώ το ίδιο σύνταγμα το οποίο δίνει στους πολίτες τη δύναμη να ελέγξουν το βασιλιά παρακρατώντας τις παροχές, δίνει μετέπειτα στο βασιλιά τη δύναμη να ελέγξει τους πολίτες, εξουσιοδοτώντας τον να απορρίψει τα άλλα τους νομοσχέδια· πάλι υποθέτει ότι ο βασιλιάς είναι σοφότερος απ' αυτούς που έχει ήδη υποθέσει πως είναι σοφότεροι από αυτόν. Μια σκέτη γελοιότητα!

Υπάρχει κάτι υπερβολικά γελοίο στη σύνθεση της μοναρχίας· αρχικά αποκλείει έναν άνθρωπο από τα μέσα πληροφοριών, τον εξουσιοδοτεί όμως να ενεργήσει σε περιπτώσεις όπου απαιτείται η υψηλότερη κρίση. Η θέση ενός βασιλιά τον απομονώνει από τον κόσμο, η δουλειά όμως ενός βασιλιά απαιτεί να τον ξέρει λεπτομερώς· δι' αυτού τα διαφορετικά μέρη, αντιτάσσοντας και καταστρέφοντας αφύσικα το ένα το άλλο, αποδεικνύουν πως ολόκληρος ο χαρακτήρας είναι παράλογος και άχρηστος.

Κάποιοι συγγραφείς έχουν εξηγήσει το αγγλικό σύνταγμα κατ' αυτό τον τρόπο· ο βασιλιάς, λένε, είναι ένα, οι πολίτες ένα άλλο· οι λόρδοι είναι ένα στίτι εκ μέρους του βασιλιά· η βουλή εκ μέρους του λαού· αλλά αυτό έχει όλες τις διακρίσεις ενός σπιτιού που διαιρείται ενάντια στον εαυτό του· και αν κι οι εκφράσεις τακτοποιούνται ευχάριστα, όταν εξετάζονται εμφανίζονται αδρανείς και διφορούμενες· και θα συμβαίνει πάντα, η πιο συμπραθητική κατασκευή για την οποία είναι ικανές οι λέξεις, όταν εφαρμόζονται στην περιγραφή ενός πράγματος που είτε δεν μπορεί να υπάρξει, είτε είναι πάρα πολύ ακατανόητο για να `ναι μέσα στην πυξίδα της περιγραφής, θα είναι λέξεις του ήχου μόνο, κι αν και μπορούν να διασκεδάσουν το αυτί, δεν μπορούν να ενημερώσουν το μυαλό, επειδή αυτή η εξήγηση περιλαμβάνει μια προηγούμενη ερώτηση, δηλαδή, *πώς προήλθε ο βασιλιάς από μια δύναμη που οι άνθρωποι φοβούνται να εμπιστευθούν, και είναι πάντα υποχρεωμένοι να ελέγχουν;* Μια τέτοια δύναμη δεν θα μπορούσε να είναι δώρο ενός σοφού λαού, ούτε μπορεί οποιαδήποτε δύναμη, η οποία χρειάζεται έλεγχο, να προέρχεται από το Θεό· ωστόσο η διάταξη, την οποία κάνει το σύνταγμα, υποθέτει την ύπαρξη μιας τέτοιας δύναμης.

Αλλά η διάταξη είναι άνιση του έργου· τα μέσα είτε δεν μπορούν είτε δεν θα ολοκληρώσουν το σκοπό, και ολόκληρο το ζήτημα είναι ένα *felo de se*.¹³ γιατί όσο το μεγαλύτερο βάρος θα σηκώνει πάντα το μικρότερο, και όσο όλες οι ρόδες μιας μηχανής τίθενται σε κίνηση από μία, μένει μόνο να μάθουμε ποια δύναμη στο σύνταγμα έχει το περισσότερο βάρος, γιατί αυτή θα κυβερνήσει· και μολονότι οι άλλες, ή ένα μέρος τους, μπορούν να τη φράξουν, ή, όπως είναι η φράση, να ελέγξουν την ταχύτητα της κίνησής της, εφ' όσον δεν μπορούν να τη σταματήσουν, οι προσπάθειές τους θα `ναι άκαρπες· η πρώτη κινούμενη δύναμη θα `χει επιτέλους τον τρόπο της, και αυτό που θέλει σε ταχύτητα το παρέχει ο χρόνος.

Το ότι το στέμμα είναι αυτό το αυταρχικό κομμάτι στο αγγλικό σύνταγμα δεν χρειάζεται να αναφερθεί, και το ότι αντλεί όλη του τη σπουδαιότητα μόνο από το ότι είναι ο παροχέας αξιωμάτων και συντάξεων είναι αυταπόδεικτο, επομένως, μολονότι έχουμε και αρκετή σοφία για να κλείσουμε και να κλειδώσουμε την πόρτα ενάντια στην απολυταρχική μοναρχία, συγχρόνως είμαστε αρκετά ανόητοι για να δώσουμε στην κορώνα την κατοχή του κλειδιού.

Η προκατάληψη των Άγγλων, υπέρ της κυβέρνησής τους του βασιλιά, των λόρδων και των πολιτών, προκύπτει εξίσου ή και περισσότερο από εθνική περηφάνια παρά από λογική. Οι άνθρωποι είναι αναμφισβήτητα ασφαλέστεροι στην Αγγλία απ' ότι σε κάποιες άλλες χώρες, αλλά η *θέληση* του βασιλιά είναι τόσο ο νόμος του κράτους στη Μεγάλη Βρετανία όσο είναι και στη Γαλλία, με αυτήν τη διαφορά, ότι αντί να προέρχεται άμεσα από το στόμα του, δίδεται στους ανθρώπους κάτω από την πιο τρομερή μορφή ενός νόμου του Κοινοβουλίου. Γιατί η μοίρα του Τσαρλς του Πρώτου,¹⁴ έχει κάνει τους βασιλιάδες πιο διακριτικούς, όχι πιο δίκαιους.

Επομένως, βάζοντας κατά μέρος όλες τις εθνικές υπερηφάνειες και προκαταλήψεις υπέρ των τρόπων και των μορφών, η απλή αλήθεια είναι, ότι οφείλεται *πλήρως στο σύνταγμα των ανθρώπων, και όχι στο σύνταγμα της κυβέρνησης* το ότι το στέμμα δεν είναι τόσο καταπιεστικό στην Αγγλία όσο είναι στην Τουρκία.

Μια έρευνα στα *συνταγματικά λάθη* στην αγγλική μορφή κυβέρνησης αυτή τη στιγμή είναι ιδιαίτερα απαραίτητη· γιατί δεδομένου ότι δεν είμα-

---

13 Λατινικός νομικός όρος που σημαίνει *αυτοκτονία*.

14 Ο Τσαρλς Α (1600-1649) εκτελέστηκε δι' αποκεφαλισμού στις 30 Ιανουαρίου 1649, έχοντας καταδικαστεί για εθνική προδοσία, λόγω της μυστικής συμφωνίας που σύναψε με τους Σκώτους Πρεσβυτεριανούς, η οποία προκάλεσε τον Β' Αγγλικό Εμφύλιο.

στε ποτέ σε κατάλληλη κατάσταση να ασκήσουμε δικαιοσύνη σε άλλους, ενώ συνεχίζουμε υπό την επήρεια κάποιας καθοδηγητικής μεροληψίας, έτσι δεν είμαστε ούτε σε θέση να το κάνουμε στον εαυτό μας ενώ παραμένουμε περιορισμένοι απ' οποιαδήποτε επίμονη προκατάληψη. Και όπως ένας άνδρας, που συνδέεται με μια πόρνη, είναι ακατάλληλος να επιλέξει ή να κρίνει μια σύζυγο, έτσι οποιαδήποτε προδιάθεση υπέρ ενός σάπιου κυβερνητικού συντάγματος θα μας καταστήσει ανίκανους να διακρίνουμε ένα καλό σύνταγμα.

Κεφάλαιο II

Σχετικά με τη Μοναρχία και την Κληρονομική Διαδοχή.

Από τη στιγμή που η ανθρωπότητα είναι αρχικά ίση στην ιεράρχηση της δημιουργίας, η ισότητα θα μπορούσε να καταστραφεί μόνο από κάποια παρεπόμενη κατάσταση· οι διακρίσεις των πλουσίων, και των φτωχών, μπορεί σε μεγάλο βαθμό να ληφθούν, και αυτό χωρίς προσφυγή στην αναληθσία, ως κακόηχα ονόματα καταπίεσης και πλεονεξίας. Η καταπίεση είναι συχνά η *συνέπεια*, αλλά σπάνια ή ποτέ το *μέσο* των πλουσίων· κι ενώ η πλεονεξία θα διατηρήσει έναν άνθρωπο από το να είναι σε κατάσταση φτώχειας, γενικά τον κάνει πολύ άτολμο για να είναι εύπορος.

Αλλά υπάρχει μια άλλη και μεγαλύτερη διάκριση την οποία καμία αληθινά φυσική ή θρησκευτική λογική δεν μπορεί να συλλάβει, κι αυτή είναι, η διάκριση των ανθρώπων σε *βασιλιάδες* και *υπηκόους*. Αρσενικό και θηλυκό είναι οι διακρίσεις της φύσης, καλό και κακό του παραδείσου· αλλά το πώς μια φυλή ανθρώπων ήρθε στον κόσμο τόσο πιο εξυψωμένη από τους υπολοίπους, και διακεκριμένη σαν κάποιο καινούριο είδος, είναι άξιο απορίας, ασχέτως του αν αποτελεί μέσο ευτυχίας ή δυστυχίας για την ανθρωπότητα.

Στις πρώιμες εποχές του κόσμου, σύμφωνα με τη χρονολόγηση των γραφών, δεν υπήρχαν βασιλιάδες· συνέπεια του οποίου ήταν να μην υπάρχουν πόλεμοι· είναι η περηφάνια των βασιλιάδων που έριξε την ανθρωπότητα σε σύγχυση. Η Ολλανδία χωρίς βασιλιά έχει βιώσει περισσότερη ειρήνη αυτό τον τελευταίο αιώνα από κάθε μοναρχική κυβέρνηση στην Ευρώπη. Η αρχαιότητα παραπέμπει στην ίδια παρατήρηση· γιατί οι ήσυχες και αγροτικές ζωές των πρώτων πατριαρχών έχουν κάτι χαρούμενο μέσα τους, το οποίο εξαφανίζεται όταν φτάνουμε στην ιστορία των Εβραίων βασιλιάδων.

Η διακυβέρνηση από βασιλιάδες εισήχθη πρώτα στον κόσμο από τους Ειδωλολάτρες, από τους οποίους τα παιδιά του Ισραήλ αντέγραψαν το έθιμο. Ήταν η πιο προσοδοφόρα εφεύρεση που ο Διάβολος έθεσε ποτέ σε κίνηση για την προώθηση της ειδωλολατρίας. Οι Ειδωλολάτρες απέδιδαν θεϊκές τιμές στους εκλιπόντες βασιλιάδες τους, και ο χριστιανικός κόσμος

έχει βελτιώσει το σχέδιο κάνοντας το ίδιο στους ζωντανούς βασιλιάδες. Πόσο ανόσιος είναι ο τίτλος της ιερής μεγαλειότητας που αποδίδεται σε ένα σκουλήκι, που στο μέσο της αίγλης του καταρρέει σε σκόνη!

Όπως ο τόσο πολύ περισσότερο εξυψωμένος από τους άλλους άνθρωπος δεν μπορεί να δικαιολογηθεί από τα ίσα δικαιώματα της φύσης, έτσι δεν μπορεί και να τύχει υπεράσπισης ούτε από την εξουσία των γραφών· γιατί η θέληση του Παντοδύναμου, όπως διακηρύχθηκε από τον Γεδεών και τον προφήτη Σαμουήλ, απορρίπτει ρητά τις βασιλικές κυβερνήσεις. Όλα τα αντιμοναρχικά μέρη των γραφών έχουν απρόσκοπτα παρερμηνευτεί από τις μοναρχικές κυβερνήσεις, αλλά αδιαμφισβήτητα αξίζουν την προσοχή των χωρών των οποίων οι κυβερνήσεις δεν έχουν διαμορφωθεί ακόμα. “Τα του Καίσαρος τω Καίσαρι” είναι η κατήχηση των γραπτών για τα ανάκτορα, ωστόσο δεν υποστηρίζει τη μοναρχική κυβέρνηση, καθώς οι Εβραίοι εκείνο τον καιρό ήταν χωρίς βασιλιά και σε μια κατάσταση υποτέλειας στους Ρωμαίους.

Περίπου τρεις χιλιάδες χρόνια πέρασαν από τη Μωσαϊκή αφήγηση της δημιουργίας, μέχρις ότου οι Εβραίοι κάτω από μια εθνική πλάνη ζήτησαν ένα βασιλιά. Μέχρι τότε η μορφή διακυβέρνησής τους (με εξαίρεση κάποιες ασυνήθιστες περιπτώσεις, όπου παρενέβαινε ο Παντοδύναμος) ήταν ένα είδος δημοκρατίας διοικούμενο από ένα δικαστή και τους γηραιότερους της φυλής. Βασιλιάδες δεν είχαν καθόλου, και γινόταν αντιληπτό ως αμαρτία το ν' αναγνωριστεί οποιοδήποτε πλάσμα υπ' αυτό τον τίτλο εκτός από τον Κύριο των Δυνάμεων. Και όταν ένας άνθρωπος στοχαστεί σοβαρά τον ειδωλολατρικό φόρο τιμής που αποδίδεται στους ανθρώπους του βασιλιά δεν χρειάζεται να αναρωτηθεί, ότι ο Παντοδύναμος, αν ήταν ποτέ ζηλόφθονος για την τιμή του, θα απέρριπτε μια μορφή κυβέρνησης η οποία τόσο ανόσια εισβάλλει στο προνόμιο του παραδείσου.